

Η ΑΡΚΤΟΣ

Τῆς φυλῆς τῶν τετραπόδων ἐβασίλευεν ὁ λέων,
δικαιώματι κ' ἐλέω τῶν ὀνύχων καὶ ὀδόντων.
Ἦτον ἄριστος μονάρχης, ἦτο τύπος βασιλέων,
καὶ νομίμως ἐκυβέρνηα μὲ τὸν νόμον τῶν λεόντων.

Πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν σέβας ἔτρεφε τῶν ζώων,
κ' ἐξ αὐτῆς λαμβάνων τρία, ἄφην' ἓν καὶ εἰς ἐκεῖνα.
Ἦτον ἔνθερμος προστάτης τῆς ζωῆς τῶν ὑπηκόων,
οὐδὲ ἔτρωγε τινὰς των, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐπείνα.

Εἶχε δύναμιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἀφθόνους ὁ εὐδαίμων
εἶχεν ὑπουργοὺς, συμβούλους, στρατηγοὺς κ' ὑποστρατήγους.
Ἐπειδὴ δὲ πρᾶος ἦτο, καὶ ἀμέτοχος πολέμων,
στρατηγοὺς πολλοὺς μὲν εἶχε, στρατιώτας δὲ ὀλίγους.

* Ἄν τινὲς τῶν μεμψιμοίρων εὐσεβάστως ἀπετόλμων
ἢ μικρὰς παρατηρήσεις, ἢ παράπονα ὀλίγα,
ὥς ἐγύμνου ἀγριαίνων τῶν ὀδόντων τοῦ τὸν ὄλμον
καὶ τὴν χαίτην τοῦ ἀνώρθου, τὸ ὑπήκοον ἐσίγα.

Δὲν ἐσίγα πλὴν ἡ Ἄρκτος, ἡ στυφνὴ τοῦ πόλου κόρη,
ἀλλ' εἰς τοὺς βαρεῖς τῆς πόδας κ' εἰς τὸ ῥύγχος πεποιθυῖα,
ὅπου ἴστατο, καὶ ὅπου ἐκινεῖτο, κατηγόρει,
καὶ διέβαλλε βλασφήμως ὑπουργοὺς καὶ ὑπουργεῖα.

Εἰς τὸν λέοντα μὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν φάγη,
ἀλλὰ εἶδε πῶς τὸ πρᾶγμα τινὰς εἶχε δυσκολίας,
καὶ πρὸς τρόπους γλυκυτέρους διακείμενος, συνάγει
τοὺς ὑπόπτους ὑπουργοὺς του, νὰ κριθοῦν ἐπ' ἐκκλησίας.

Κλοπὰς ἄλλους ὠφελούσας μισῶν, ἤθελε νὰ μάθῃ
ἂν τοὺς ὑπουργοὺς δικαίως ἔφεγον ἢ ἀνυπάρκτως.
Ἄφ' οὗ ἦλθον, καὶ καθεὶς των εἰς τὸν τόπον του ἐστάθη,
εἶπεν· «Ἄρχτε, τώρα λέγε!»—καὶ ὠμίλησεν ἡ Ἄρκτος.

—Βασιλεῦ, τῶν ὑπουργῶν σου καταγγέλλω σοὶ τὴν πίσιν.
Ὁ καλὸς σου πίθηξ οὗτος, χειρονόμει, χοροπήδα,
βασιλεῦ, τὸ κράτος κλέπτει μὲ ἀναίδειαν μεγίστην,
καὶ τὰς χεῖρας νὰ γεμίζῃ καὶ τὰς γνάθους του τὸν εἶδα.

Τὰς πολλάς του καταχρήσεις παραιτοῦμαι νὰ ἐκθέσω.
Ἐσωτερικῶν τὸν ἔχεις, ὄρκον δύναμαι νὰ λάβω,
ἐσωτερικά του εἶναι τοῦ στομάχου του τὰ ἔσω.—
Καὶ ὁ λέων ἀπεκρίθη ἡγεμονικῶς· «Τὸν παύω!»

—Ὁ τῶν στρατιωτικῶν σου, λαγωὸς ὁ τροπαιοῦχος,
χλωρὸν φύλλον δὲν ἀφήνει. Εἰς τὸ κράτος πρῶτη βλάβη!
Ὁ τῶν ναυτικῶν, τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων ὁ εὐνοῦχος,
τρώγει μόνον καὶ κοιμᾶται.—«Καὶ αὐτὸς κ' ἐκεῖνος παύει.»

—Καὶ ἡ τίγρις, τοῦ δικαίου, τῶν φονέων καὶ κακούργων
εἶναι τρὶς φονικωτέρα· κάμνει τοῦ λαοῦ σου θραῦσιν.
Ὁ τῶν οἰκονομικῶν σου!... Κλέπτην ὡς αὐτὴν πανοῦργον
τὴν ἀλώπεκα δὲν ἔχει ἡ φυλὴ τῶν ζώων.—«Παῦσιν!»

Ἴδου, ἔπαυσα, ὦ ἄρκτη, ὑπουργοὺς τοὺς δημοδόρους.
Σὺ ἀντικατάστησόντους, καὶ καλῶς, πισῶς κυβέρνα.» —
«Δέχομαι μετ' εὐπειθείας καὶ τὸ βάρος καὶ τοὺς ἔρους.
Μὴ φοβεῖσαι. Τῶν παδῶν μου φθάνει νὰ μὲ θρέψῃ ἡ πτέρνα.»

Καὶ ἰδου, ἡ ἄρκτος μέγας ὑπουργὸς ἰσχύων τώρα,
καὶ δι' ἐν μειδιάματά του μικροὶ τρέχουν καὶ μεγάλοι,
καὶ τίς πρῶτος νὰ τῷ φέρῃ κολακείας, καὶ τίς δῶρα,
καὶ τῆς μὲν ῥοφᾷ τὴν κνίσσαν, καὶ τὰ δὲ δὲν ἀποβάλλει.

Ἀλλ' ἡ πονηρὰ ἀλώπηξ, τὸ μνησίκακον θηρίον,
εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα· — «Ἡ ἰσχὺς σου ἀπατᾶται.
Θ' ἀποδείξω ὅτι ἔχεις κλέπτην ὑπουργὸν κ' ἀχρεῖον,
ἂν νὰ πράξω μὲ ἀφήσης.» Καὶ ὁ λέων εἶπε· «Πράττε.»

Τότε σχίζει κορμὸν δένδρου, πονηρὰ μηχανωμένη,
καὶ τοῦ κράτους τὸ ταμεῖον, σάρκας, κόκκαλα καὶ κῶλα,
ἄλλοτε διεσπαρμένα καὶ ἀνέλεγκτα, τὰ δένει,
τὰ μετρᾷ, καὶ εἰς τὸ κοῖλον τοῦ κορμοῦ τὰ κλείει ὅλα.

Ἴδου ἔρχεται ἡ ἄρκτος, μακρὰς ὥρας ἐργασθεῖσα,
πεινασμένη, ὡς ἐδόθη εἰς τὰς ἄρκτους νὰ πεινῶσι.
Πλησιάζει τὸ ταμεῖον. Τί γλυκεῖα ὄζει κνίσσα!
Τί θαυμάσι' εὐωδίαί τοὺς μυκτῆράς της κεντῶσι!

Περιβλέπεται, μὴ ξένος ὀφθαλμὸς ἐπιτηρήσῃ,
καὶ τὸ σχίσμα τοῦ ταμείου ἐρευνᾷ ἐκ τοῦ πλησίον,
καὶ τὸ ῥύγχος παρενείρει, λέγουσα ἐν πεποιθήσει
ὅτι ζῇ ἐκ τοῦ ταμείου ὁ δουλεύων τὸ ταμεῖον.

Αἴφνης κλείεται τὸ σχίσμα, καὶ τὸ ῥύγχος ἐντὸς μένει.
Μάτην στρέφεται ἡ ἄρκτος, καὶ φρυάττει, καὶ μυκᾶται.
Συνελήφθη! Κ' ἡ ἀλώπηξ ἰδοὺ φθάνει ὀρχουμένη,
καὶ φωνάζει· «Κλέπται, κλέπται! Χωροφύλακες, ἐλᾶτε.»

Αἱ κραυγαὶ τῆς συναθροίζου ὅλον στράτευμα ποιμένων.
Τρέχουν ἔκθαμβοι, κρατοῦντες ἄλλος λίθον, ἄλλος ξύλον,
καὶ τὸν ὑπουργὸν ὡς βλέπουν εἰς παγίδα δεσμευμένον,
ὅλοι τὸν περικυκλώνουν, καὶ ξυλοκοποῦν τὸν φίλον.

Ἐκεῖ φθάνει καὶ ὁ λέων, πνέων πῦρ ἐκ τῶν μυκτήρων.
—«Δοῦλε ἄπιστε, τῇ λέγει, σ' ἐπιστεύθην. Τί μωρία!
Σὺ τοὺς ἄλλους κατηγόρεις, καὶ τῶν ἄλλων εἶσαι χείρων.
Πήγαινε, σὲ περιμένει ἡ ἐσχάτη τιμωρία.»—

Τὸ συμβὰν ἠκούσθη. Τρέχουν μικρὰ ζῶα καὶ μεγάλα
ἐν χορδαῖς καὶ ἐν τυμπάνοις καὶ μετὰ χαρᾶς μεγίστης.
Ἄλλα δράμους ἢ πηδῶσιν, ἔρπους ἢ πετῶσιν ἄλλα,
καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἦλθον ὡς καὶ ἄρκτοι συγγενεῖς τῆς.

Καὶ ἀναλαβὼν ὁ λέων τὸν βασιλικόν του τρόπον,
εἰς τὴν πλήθουσιν ἐκείνην τῶν ἀλόγων ἐκκλησίαν
νὰ τῷ φέρουν διατάττει τὴν αὐθάδη κρεωκλόπον,
καὶ εἰς ὑψηλὴν ἀγχόνην τὴν κρεμᾶ μακρὰν πλατεῖαν.

Κ' ἐπαιδεύθ' ἡ συκοφάντις, κ' ἐπεκρότησε τὸ πλῆθος,
κ' ἡ ἀλώπηξ νὰ τὸ λέγῃ τρέχει καὶ ἀκόμη τρέχει.
Τί δηλοῦσι ταῦτα ὅλα; Ὅλα ταῦτα εἶναι μῦθος.
Καὶ τὸ ἐπιμύθιον του; Ἐπιμύθιον δὲν ἔχει.

